

LATER IS

NU

15 JAAR BOSTHEATER

door Ria Kroon

Bij een afscheid hoort een terugblik. In mijn geval is dat een terugblik op bijna 15 jaar Bostheater. Of ik dat in een half uurtje kon samenvatten. Nou, nee dus. Er is zoveel gebeurd, zoveel beleefd, zoveel hoogtepunten en enkele diepe dieptepunten. Geef me een half uur en ik praat twee uur vol. Dus vandaar een geschreven verhaal over vijftien jaar Bostheater. Een verhaal wat nog altijd niet compleet is, waarin namen ontbreken, gebeurtenissen zijn overgeslagen of gekleurd zijn door mijn herinnering. Zou ik alles willen benoemen is er genoeg stof voor (weer) een boek - wie weet komt dat er ook nog eens!

'Arend ten Oever. Jij doet ook wel eens wat met theater, dus jij gaat me helpen

Als totaal onervaren bestuurslid van de atletiekvereniging ACO werd ik geconfronteerd met de verhuizing van sportpark De Rotbrink naar een nieuwe plek in Ommen. Een boel gedoe en veel bezoeken aan het gemeentehuis volgden. Daar leerde ik niet alleen hoe leuk besturen kon zijn, maar ik maakte ook kennis met de eigenzinnige burgemeester **AREND TEN OEVER**. Nog voor zijn pensionering vertelde hij me dat hij het vergeten openluchttheater op de Besthemerberg 'weer aan de huppel wilde krijgen'. En hij was duidelijk: 'Jij doet ook wel eens wat met theater, dus jij gaat me helpen.' Geen idee meer wat ik toen gezegd heb, maar feit is dat hij enkele maanden na zijn pensionering met de oprichtingsakte van de Stichting Bostheater Ommen in de hand voor mijn deur stond. 'We moeten samen naar de notaris.' Zo simpel kan het zijn. Overigens kon ik die bewuste dag niet, waardoor ik uiteindelijk niet op de oprichtingsakte sta.

Tussen Arend en mij groeide een bijzondere en zeer hechte vriendschap. Hij de karaktervolle bestuurder die zich door niemand liet tegenhouden en wars was van politieke spelletjes. Ik in zijn kielzog om plooiën glad te strijken en om te proberen vast te leggen wat Arend al dan niet geregeld had. Daarbij moest ik soms erg op de details letten. Toen Arend via via houten handwijzers had weten te regelen om op de camping te plaatsen, kreeg hij toestemming deze op de camping 'neer te zetten'. Of het hierbij ging om plaatsing langs de toegangsweg of opslag in een schuur bleef vooralsnog onduidelijk. Net zo ging het met 'de steen van Arend'. Hij regelde een Drentse zwerfkei, liet er een bordje met een tekst op monteren en liet het loodzware gevaarte afleveren op de camping. De kei zwierf lang over de camping om uiteindelijk in de buurt van de ingang van het Bostheater neergezet te worden. De tekst is inmiddels onleesbaar.

Arend formeerde een bestuur waarin hij de onbetwiste voortrekker was. Ik assisteerde, **PIET VAN DER WEIJ** hield de boekhouding bij in een Excel-sheet. En dan was er de klankbordgroep - een mooie naam voor de groep vrijwilligers van het eerste uur die overal bij betrokken werden. Er werd maandelijks vergaderd en alle ideeën werden op tafel gelegd. Sommigen van die vrijwilligers lopen nu nog in het Bostheater rond: **DICK DE MAN, WILLEM LAMPE, AB VELDHUIS**. Iedereen hielp mee met alle voorkomende werkzaamheden en Arend had aandacht voor alles en voor iedereen.

Het openluchttheater was weinig meer dan een open plek in het bos. Trapleuning ontbraken, tegels lagen schots en scheef en van elektra konden we slechts dromen. Als eerste werden er trapleuning aangelegd en er werd overlegd met Vodafone zodat we gebruik mochten maken van de stroomkast bij de brandtoren. Bij Vodafone hebben ze nog jarenlang gevraagd waar de vrijkaarten voor de concerten bleven die hen in ruil voor de sleutel waren toegezegd. Honderd meter verlengsnoer zorgde vervolgens voor stroom in het theater. Optredens moesten voor het donker afgelopen zijn, want de muziek versterken en een lamp aansteken ging niet samen.

SANDER DRIJBER, oud huisarts en lid van de klankbordgroep regelde dat het Rode Kruis bij voorstellingen aanwezig was (en daarom nu nog steeds) en **HERMAN GERRITS EN GRIETJE VAN DER VEEN** reden een auto met aanhanger naar boven met daarop een koffiekant. Voilà: de eerste horecagelegenheid was een feit. We zaten vol plannen en dromen en niets was ons te gek. Onze totale begroting bedroeg enkele duizenden euro's en om de kas te spekken vroeg Arend tijdens iedere voorstelling willekeurig een paar kinderen te collecteren. Met gevoerde collectebussen zodat het rammelende kleingeld het optreden niet te veel verstoorde. Maar een echt toekomstplan zat er nog niet in. Aan het eind van ieder seizoen moesten we weer in conclaaf met alle betrokkenen of we nog een seizoen mochten programmeren.

Als Stichting Bostheater waren we alleen verantwoordelijk voor de programmering, we waren geen eigenaar of huurder van het openluchttheater. Dat lag op grond van Staatsbosbeheer, grond die gepacht werd door camping de Besthemerberg. De gemeente zag wel wat in onze plannen, maar had niets te zeggen over het gebruik van het openluchttheater en de camping eigenaar **EGBERT SCHIPHORST** had op zijn beurt bij een van zijn andere campingterreinen een conflict met Staatsbosbeheer. Jaren van eindeloos overleggen volgden. Want Staatsbosbeheer wilde wel renoveren en zag daarmee kans de geldende pachtovereenkomst open te breken - want tenslotte veranderde de bestemming van het terrein. De camping eigenaar wilde dat niet, bang voor een forse verhoging van de pacht. De gemeente wilde wel meebetalen aan een renovatie, maar kon het volledige bedrag niet zelf ophoesten en vroeg de provincie om hulp. Die stuurde vervolgens **EVERT RUITER** van Kunst en Cultuur Overijssel (KCO) naar het overleg, een man die nog geen deuk in een pakje boter kon slaan. Niet minder dan vijf jaar lang hebben we overlegd waarbij wethouder **KO SCHEELE** een belangrijke rol als bemiddelaar speelde. Op donderdag 12 juli 2012 was het eindelijk zover. Er was overeenstemming bereikt en het openluchttheater op de Besthemerberg zou gerenoveerd gaan worden. De camping gaf haar fiat, de gemeente Ommen en de provincie

Niet minder dan vijf jaar lang hebben we overlegd waarbij wethouder Ko Scheele een belangrijke rol als bemiddelaar speelde

Ooit staat hier Huub van der Lubbe, met of zonder De Dijk

Overijssel droegen de kosten, KCO werd als penvoerder benoemd en Staatsbosbeheer zorgde voor de uitvoering. Dat 2012 als 'jaar van het openluchttheater' benoemd was, gaf hierbij het laatste zetje. Het daaropvolgende weekend speelde er een, zeker voor onze begrippen, grote muziektheaterproductie in het Bostheater. **DE 'HONGERIGE WOLF EN DE BURCHTVROUW VAN COLLENDORP'** was een productie van het Theaterschip in Deventer en beschikbaar gesteld door de provincie. We hadden waarschijnlijk niet eerder zoveel publiek in het theater gehad (een paar honderd zeker!) en waren opgetogen over alles wat er in het verschiep lag. Maar de vreugde was van korte duur. Op woensdag 18 juli werd Arend tijdens een wandeling over de Dwingelose heide onwel en overleed, volslagen onverwacht. En wat doe je dan? Ga je door of haak je af? Iedereen heeft een moment getwijfeld maar tegelijkertijd wisten we dat we niet anders konden dan door. Arend had niet anders gewild. In september sloten we een veelbewogen seizoen af met een voorstelling van de **STEPPING STONES**, een gelegenheidsformatie van drie boswachters. Ik hield de moeilijkste speech uit mijn leven, boswachter **NICO ARKES** zong een speciaal voor Arend geschreven lied en we lieten symbolisch een vlieger in de vorm van een arend opstijgen. (Voor wie wil, we hebben de beelden nog:

Scan de QR code: In memoriam Arend ten Oever

In oktober ging de spreekwoordelijke schop in de grond. En dat werd meteen grondig aangepakt. Een shovel ploegde het podium om en er werd een kraan ingezet om de eerste betonnen platen van de tribune los te trekken. Het openluchttheater veranderde in een bouwput. Het moet eerst slechter worden voor het beter wordt, klinkt het gezegd. Dat klopt. Binnen een maand na de start van de renovatie kwam tijding dat KCO failliet was verklaard. De € 100.000,- subsidie die de provincie had toegezegd was inmiddels overgemaakt aan KCO en in het faillissement verdwenen. De aannemer kon niet betaald worden en staakte zijn werkzaamheden. Wat restte was een grote modderpoel. Op dat moment wist ik het zeker - dit was het definitieve einde van het Bostheater. Wethouder Scheele sprak me moed in en onderhandelde met de provincie. Ik werd gevraagd naar mijn toekomstvisie voor het Bostheater. 'Ooit staat hier **HUUB VAN DER LUBBE**, met of zonder De Dijk', zei ik. Een meewarige blik was mijn deel. Maar ik kon op dat moment toch niet zeggen dat ik het ook niet meer zag zitten? Er werd een list verzonnen en de provincie betaalde nogmaals een ton. En tot ieders opluchting kon in de zomer van 2013 de re-novatie worden vervolgd.

Langzaam kleurde het theater weer van bruin naar groen. Het moet ergens in die tijd zijn geweest dat de telefoon ging en **EWALD KLEIN HERENBRINK** belde met de vraag of hij eens langs mocht komen. Hij had een plan voor het Bostheater. Aan mijn keukentafel onthulde hij, samen met **KOEN BOSCHMAN**,

zijn plannen. Daarvan herinner ik me vooral een banner met een nieuw logo in felle kleuren hangend aan de brandtoren 'zodat het vanuit Ommen zichtbaar is'. Iemand die zo groot durft te dromen moet je het voordeel van alle twijfel geven - hadden wij tenslotte niet altijd hetzelfde gewild? Terugkijkend kan ik stellen dat in dat gesprek het nieuwe Bostheater is geboren. Die banner aan de brandtoren is er nooit gekomen, maar het door Ewald ontworpen logo verving (terecht!) mijn eerdere ontwerp. In april 2014 heropende het gerenoveerde Bostheater nieuwe stijl in aanwezigheid van veel bestuurders, Arends vrouw en dochter, vrijwilligers en belangstellenden. We gingen een nieuwe fase in.

VOORSTELLINGEN IN HET BOSTHEATER

Ik heb lopen verzinnen of ik de eerste voorstelling van toen nog kan herinneren. Maar eerlijk is eerlijk, ik weet niet meer wie als eerste door de Stichting Bostheater werd gecontracteerd. Wel herinner ik me dat in 2006, dus nog voor de oprichting van de stichting, het KCO een Ierse folkband contracteerde, **BLUE DEW**, waar ze achteraf bij de gemeente Ommen subsidie voor aanvraagden. Die kregen ze niet en het is aan de contacten van Arend op het gemeentehuis te danken dat de stichting in 2007 niet met een stevige schuld begon.

Van de eerste voorstellingen herinner ik me vooral de omstandigheden rond het podium. Hoe we met enorme haspels verlengsnoeren dwars door het bos neerlegden en altijd bang waren dat er een of andere grapjas tijdens een voorstelling stekker los zou trekken. Hoe ik met Arend samen op een hooibaal zat, die diende als extra zitplaatsen dichtbij het podium, want met amper honderd bezoekers leek het theater zo vreselijk leeg. Hoe we de lokale muziekverenigingen vroegen op te treden, maar niemand belangstelling had. Hoe we onbedoeld een enorme discussie veroorzaakten toen we een roofvogelshow organiseerden. Leek ons wel mooi, zo midden in het bos, maar niet iedereen vond dat een goed plan. Een paar voorstellingen uit het eerste begin zijn me bijgebleven. Het optreden van **MEMORY LANE** met onze vrijwilliger Rob Oostelaar achter de drums. En de musical Zomerliefde over de Ommer Bissingh. Geen idee meer wie de producent was. Arend was gevraagd voor een bijrol en hij had toegezegd op voorwaarde dat er minstens één keer in het Bostheater gespeeld zou worden.

Op afspraak van Arend trad de Sallandse gelegenheidsformatie 'Utsprèken' op. Ik herinner me vooral **ERWIN NIJHOFF** die na afloop van de soundcheck nog even met zijn gitaar op rand van het podium ging zitten en in zijn eentje 'The River' speelde. Voor mij het hoogtepunt van de avond. Soms lukte het om andere optredens van naam te strikken. **HET BRITTEN STRIJKORKEST**, **KINDERTHEATER GNAFFEL** en zelfs **ANDRE MANUEL**.

Hoe we met enorme haspels verlengsnoeren dwars door het bos neerlegden en altijd bang waren dat er een of andere grapjas tijdens een voorstelling stekker los zou trekken.

Uitgerekend op de avond dat er een bloedmaan aan de hemel stond, werd 'The darkside of the moon' in ons Bostheater ten gehore gebracht.

Maar we schaamden ons wanneer we de bezoekers telden. Het muziektheaterspektakel van De Hongerige Wolf mag niet onvermeld blijven. Niet alleen omdat de voorstelling achteraf een emotionele lading kreeg. Maar ik zie nog de jonge acteurs als struikrovers op crossmotoren over het podium rijden. Een scène die opvallend vaak opnieuw gerepeteerd moest worden. Later bleek dat wij het enige openluchttheater in Overijssel waren, waar de motoren daadwerkelijk gestart konden worden. De Dalfser operettevereniging **BEL CANTO** zou optreden in de zomer van 2013, juist toen vanwege de haperende renovatie het podium was veranderd in een modderpoel. Ze weigerden te spelen omdat hun kostuums niet bestand waren tegen de modder. Een probleem wat we oplosten met enorme dekzeilen die we de volgende dag in de brandweerkazerne te drogen hingen.

Ik heb altijd volgehouden dat het Bostheater vergeleken moest worden met een vliegwieltje. Het zou heel veel moeite kosten om het in beweging te krijgen. Maar wanneer de gang er eenmaal in zou geraken, zouden we niet meer te stoppen zijn. En dat bleek werkelijkheid te worden. De komst van Koen en Ewald, de nieuwe uitstraling en de wetenschap dat we eindelijk meer dan één seizoen vooruit konden plannen gaf ons vleugels. Er kwamen nieuwe namen, grote namen. Ik herinner me de charme van **TIM KNOL**, die het presteerde om iedere keer dat hij in het Bostheater kwam, zijn auto vast te rijden. Ik herinner me de geweldige stem van **MARK LOTTERMAN** en **MAURICE VAN DER HOEK** die spelend in de kofferbak van een rijdende auto meer publiek op de camping probeerde te werven. **DOUWE BOB** liet ons voor de eerste en laatste keer barriers voor het podium neerzetten, maar de regen hield het publiek op het laatste moment weg. **HER MAJESTY** werd meermaals geboekt. Hun akoestische versie van 'Blackbird' bezorgde me toentertijd kippenvel. Bijzondere vermelding verdiend ook het eerbetoon aan **PINK FLOYD**. Uitgerekend op de avond dat er een bloedmaan aan de hemel stond, werd 'The darkside of the moon' in ons Bostheater ten gehore gebracht. Volgens mij werden die avond alle geluidsnormen flink overtreden, maar de aanwezige wethouder Scheele 'kon het niet hard genoeg gaan'.

Soms speelden de weergoden een grote rol. Vaak positief, met warme zomeravonden en heldere sterrenluchten. Soms kwam de regen met bakken uit de lucht. Het optreden van de **GRAND EAST** werd daarom op het allerlaatste moment verplaatst naar De Herberg waar het trouwe publiek maar net in paste en onze vrijwilligers lege glazen haalden. Laat ik dat nou net allemaal gemist hebben. Dreigend onweer heeft ons ook wel optredens doen verplaatsen naar de kelder van het restaurant op de camping of tenminste in de buurt van het zwembad zodat we snel onderdak zouden kunnen zijn. Het hoorde er allemaal bij.

Ieder seizoen stonden er kindervoorstellingen geprogrammeerd. Van een verhalenverteller die de kinderen zo meenam in zijn verhaal dat ze de stromende regen niet eens opmerkten tot **DIRK SCHEELE**. En van de man die zich ver voor de voorstelling getooid met een veer kwam voorstellen met 'Ik ben Bruine Beer' (en geen publiek trok) tot mijn jeugdheld (en die van mijn kinderen) **HAKIM**. We werden wat zenuwachtig toen hij er een kwartier voor aanvang nog niet was ('Ik sta bij Albert Heijn, ben er zo!'). Hij liet het publiek helpen met de soundcheck ('Kunnen jullie me zo goed verstaan?') en na afloop wist hij te vertellen dat hij ook nog een andere voorstelling op de plank had liggen, die wellicht beter zou passen in ons Bostheater. Ik zie nog het gezicht van Koen die zei juist die andere voorstelling geboekt te hebben. Hakim reageerde nonchalant: 'O, dan heb ik de verkeerde voorstelling gespeeld.' Er is niemand die het gemerkt heeft.

We hebben een paar keer een film vertoont in het Bostheater, op een ingenieus opblaasbaar bioscoop scherm. Vooral de eerste is me bijgebleven, **DE NIEUWE WILDERNIS** over de Oostvaardersplassen. Toen in de film langzaam de herfst intrad en de regen viel, kroop iedereen een beetje dieper in zijn jas weg. Geweldig hoe je in de openlucht wordt meegezogen in dergelijke beelden. We hebben nog wel eens gefantaseerd over het vertonen van een horrorfilm en de reacties van het publiek wanneer ze vervolgens in het donker hun auto weer terug moesten vinden.

We organiseerden in december in samenwerking met Staatsbosbeheer een wandeling onder leiding van een boswachter. Bij terugkomst in het theater zouden dan de **STEPPING STONES** optreden, door mij steevast (en tegen hun zin) de zingende boswachters genoemd. Om de sfeer te verhogen hingen we op strategische plekken in het bos brandende olielampjes. Dat vonden er meer een goed idee. Toen wij wilden opruimen, waren er al meerdere lampjes meegenomen. Het publiek kwam in veel grotere getale dan verwacht, alle boswachters werden ingezet om te gidsen en bij terugkomst in het theater moest er gewacht worden op de laatste wandelaars en hun gidsen voordat de band kon spelen. Dat moest anders en we organiseerden het jaar daarop ter vermaak een levende kerststal. Het kindeke Jezus was een Syrisch baby'tje met een moslim-achtergrond en rond het tafereeltje liepen een paar schapen. Of een schaap kan traplopen? Jazeker, ze renden vanaf het podium zo de trappen op, het theater uit en de heide op. Uren hebben we achter hen aan lopen vangen, met hulp van de asielzoekers die toen op het campingterrein verbleven. Koen kan je er nog alles over vertellen.

We hebben nog wel eens gefantaseerd over het vertonen van een horrorfilm en de reacties van het publiek wanneer ze vervolgens in het donker hun auto weer terug moesten vinden.

Wat ooit begonnen was met vijftig man en een (spreekwoordelijke) paardenkop was uitgegroeid tot het grootste openluchttheater van Nederland met veel meer dan tweeduizend tevreden bezoekers op een avond.

Lang werd er getwijfeld of de **EDWIN EVERS BAND** nu wel of niet moest optreden, maar toch werd het een 'ja'. Het zorgde voor de eerste uitverkochte voorstellingen, slapeloze nachten en een gelukzalig gevoel na afloop. Er hadden ruim 2.600 mensen in het Bostheater gestaan, iedereen was na afloop dolenthousiast. Dat hadden we toch maar mooi voor elkaar gekregen. Wat ooit begonnen was met vijftig man en een (spreekwoordelijke) paardenkop was uitgegroeid tot het grootste openluchttheater van Nederland met veel meer dan tweeduizend tevreden bezoekers op een avond.

HET GROOTSTE OPENLUCHTTHEATER VAN NEDERLAND

Het grote openluchttheater op de Besthemerberg kent een lange geschiedenis. Nee, Krishnamurti heeft er nooit gestaan en het is ook niet de appelplaats van kamp Erika geweest. Het is omstreeks 1948 aangelegd door de toenmalige gebruiker van het terrein op de Besthemerberg, de Vrijzinnige Christelijke Jeugdcentrale. Tijdens de Pinksterconferentie van 1948 werd voor het eerst een voorstelling gespeeld, **'DE VERLOREN ZON'**. Volgens de kranten van toen bezochten 4.500 jongeren de voorstelling die 'arbeid aan de lopende band, werkloosheid, het leven van de arbeidervrouwen en van de modenuffen, het geflaneer van de asfaltjeugd, de politieke fanatici en de slachtoffers achter prikkeldraad' aan de kaak stelde. Het klinkt bijna als een actueel stuk, wat indertijd live door de VPRO-radio werd uitgezonden. Het openluchttheater raakte na een paar jaar al in ongebruik en werd een goed bewaard geheim in Ommen. Gelukkig is dat sinds 2007 anders geworden.

'Het grootste openluchttheater van Europa', noemde Arend het. Daar moest ik hem toch echt in tegenspreken, ik telde voorbeelden genoeg. Maar de grootste van Nederland zijn we wel! Staatsbosbeheer had, zeker in het begin, een duidelijke stem in het theater. De tijdelijke trapleuningen werden tijdens de renovatie van 2013 vervangen door degelijke exemplaren met verlichting. Er kwamen lantaarnpalen, sfeerverlichting langs de verharde paden en een stroomkast beneden in het theater, alles volgens ontwerp van SBB. Er kwam drainage in het podium en twee grote boomstammen markeren de ingang van het theater. Er werden geluidsnormen afgesproken en het werd (en is) ons verboden definitieve opstellen op te richten. Maar waar een wil is, is een weg.

Na een paar zomers de horeca aan de camping over te laten, vonden we dat we dat in eigen hand moesten gaan nemen. Er werd een oude caravan op de kop getikt, door een stel 'Gouden Handjes' handig verbouwd en vrolijk in de kleuren van het Bostheater gespoten. Mijn oude, wijze vader schudde zijn hoofd toen hij de foto zag waarop we de caravan achter zijn auto hadden gehangen. 'Gelukkig dat ik er niet meer in rijd Ria', maar zijn pretogen verraden iets anders. Kromgebogen verkochten de vrij-willigers koffie en thee vanuit de caravan, al snel gevolgd door frisdrank en ander lekkers.

The Kik

Wanneer het druk was stonden er vrijwilligers via de achterdeur consumpties aan te geven die dan direct via de voorzijde weer verkocht werden. De caravan werd een paar jaar later vervangen door een houten blokhutje waar vrijwilligers rechtop konden staan. Wat een ongekeerde luxe. En, hielden we onszelf voor, wanneer het nodig was konden we het zo weer afbreken. Dat gold ook voor de zeecontainer die weer wat later geplaatst werd. Stapsgewijs werden we professioneler, groter, leerden we bij en pasten we ons aan. In die zin is het ook geweldig dat we zo klein begonnen zijn. Het heeft een voordeel om met honderd man publiek te beginnen en het stapsgewijs te zien groeien. Het geeft ons de gelegenheid om onze voorzieningen daar per keer bij aan te passen en mee te groeien met ons publiek.

Toen we eenmaal voorstellingen met veel publiek programmeerden, besloten we tot de verkoop van consumptiemunten en werd de caravan weer van stal gehaald. Voordien was ik bereid om alle voorkomende hand- en spandiensten in het theater te verrichten, maar toen de muntenverkoop eenmaal een feit was, vond ik daar mijn plek. Ik genoot van de actie en het contact met het publiek. Met verbazing zag ik hoeveel munten we in korte tijd konden omzetten, met handenvol verkochten we ze. De man die tijdens de Pink Floyd-tribute in een volwassen festivalshirt voor me stond gaf ik een extra munt mee. Binnen tien minuten meldde zich nog een aantal diehard fan, trots hun shirts showend. In goed vertrouwen werd er met het contante geld omgegaan. Regelmatig zat ik met Rob Oostelaar in een donkere auto briefgeld te tellen en te bundelen. Na afloop van de voorstelling stopte ik de opbrengst in mijn fietstas onder het mom 'als niemand weet wat ik in mijn tas heb, heb ik niets te vrezen'. Maar gezien de enorme bedragen die er rondgingen, was het absoluut onverantwoord.

In de eerste jaren speelden we altijd in de openlucht. De zingende boswachters namen hun eigen tarp mee, waar we best jaloers op waren. Maar wat kostte dat allemaal wel niet en waar konden we het opslaan? Na de renovatie kwam de eerste grote 'partytent' en al snel volgde onze eerste eigen podiumtent. Hij wordt nog altijd van stal gehaald bij kleine voorstellingen. En ik begrijp heel goed dat grote artiesten een groot podium verdienen, maar ik vind onze tent toch nog altijd erg mooi (ook al is hij misschien te snel aangeschaft en heeft hij wel een paar onpraktische eigenschappen). Nu staat er regelmatig een groot podium in ons theater, passend bij de grote artiesten die we weten te strikken. Ik kijk er nog altijd met een verbaasde blik naar. En ik zie me weer op een hooibaal zitten, tussen misschien vijftig man publiek. Zo begonnen we. En kijk eens waar die club van enthousiaste, hardwerkende en enigszins idiote vrijwilligers toe in staat zijn gebleken.

Met verbazing zag ik hoeveel munten we in korte tijd konden omzetten, met handenvol verkochten we ze. De man die tijdens de Pink Floyd-tribute in een volwassen festivalshirt voor me stond gaf ik een extra munt mee.

'Doe maar € 250,-', 'De factuur werd betaald en later hoorde ik dat er eigenlijk €100,- was afgesproken. Er zijn maar weinig mensen die daar mee wegkomen.'

Naarmate de naamsbekendheid van het Bostheater toenam, nam ook de belangstelling van anderen toe. Zelfbenoemde topartiesten wisten het Bostheater inmiddels te vinden. Een seizoen lang werden we bezocht door een man die zijn gitaar al bij zich had, klaar om op te treden. Het is hem nooit gelukt om op het podium te staan en dat was waarschijnlijk maar beter ook. **DE GEZAMENLIJKE KERKEN UIT DEN HAM** kwamen jaarlijks terug. Wat voelde ik me ongemakkelijk toen ik voor de vorm ook een keer een van hun diensten bij woonde. Of iedereen die in Jezus geloofde wilde gaan staan en wilde gaan dansen. Samen met een bezoeker in een rolstoel was ik de enige die bleef zitten. Drie jaar geleden werden we benaderd door de Vrije Evangelische gemeente uit Zwolle die graag Pasen wilde vieren in het Bostheater. Ze dachten aan zo'n vier diensten met ieder 1.500 bezoekers, met bussen uit Zwolle aangevoerd. Ik ontving de dominee in het theater die spontaan in een jubelpreek uitbarstte. De kerkdiensten gingen uiteindelijk niet door, maar ter compensatie kocht de dominee kaarten voor het optreden van **DE DIJK**. Zo kan het ook!

BESTUREN IS KEUZES MAKEN

Arend ten Oever had een duidelijke visie hoe het Bostheater bestuurd moest worden, op zijn eigenzinnige manier en ik mocht hem daarbij assisteren. Ik herinner me zijn vraag om een bedrijf in Ommen een factuur te sturen 'want ze sponseren ons'. Op mijn vraag wat het factuurbedrag mocht zijn wuifde hij wat. 'Doe maar € 250,-'. De factuur werd betaald en later hoorde ik dat er eigenlijk € 100,- was afgesproken. Er zijn maar weinig mensen die daar mee wegkomen. Ook waren er in die begintijd nog wel verontruste Ommenaren die tijdens een voorstelling in het Bostheater poolshoogte kwamen nemen. Ik stond ze graag te woord, alleen al om luidkeelse discussies met Arend te voorkomen.

Arend formeerde een zogenaamde klankbordgroep. Vrijwilligers van het eerste uur die geen bestuursfunctie hadden, maar wel iedere maand vergaderden. Zo liepen beleidszaken en praktische uitvoering hand in hand. Wanneer **RIKS SIMONS** een voorstelling geboekt had, wist **WILLEM LAMPE** meteen welke stukken in de krant moesten komen en regelden **'DICK EN DE JANNEN'** voldoende parkeerruimte. Boswachter **NICO ARKES** had ook zitting in de klankbordgroep, er werd vanuit die hoek veelal kritisch meegekeken naar wat wij in het Bostheater van plan waren. We vergaderden in de Besthemermolen, waar toen nog het natuurinformatiecentrum gevestigd was, een samenwerking van verschillende natuurbe-schermingspartijen. Arend leidde de vergaderingen op zijn eigen wijze, hield van een kwinkslag en soms een ongepaste opmerking. Dan volgde er steevast de opmerking: 'Dit niet notuleren Ria'. Langzamerhand breidde de klankbordgroep zich uit, sommigen vertrokken.

OTTO DE GOEIJ werd door Arend gevraagd toe te treden, maar hij haakte na een of twee vergaderingen weer af. 'Te kleinschalig', vond hij. Later heeft hij me nog wel eens toevertrouwd dat hij zich toen niet kon voorstellen dat we ooit zo groot zouden worden. Nadat we niet meer terecht konden in de Besthemer-molen stelde OSCAR JIPPING de vergaderruimte boven de receptie van de camping beschikbaar.

En toen kwam in juli 2012 het bericht dat Arend was overleden. Verslagen zaten we bij elkaar. Ik herinner me een van de vrijwilligers die bijna gelijktijdig met Arend een hartinfarct had gehad. Hij vroeg zich hardop af waarom hij in het Bostheater stond en Arend niet meer. Geen van ons had een antwoord.

CORRIE DOELEMAN bood aan de rol van voorzitter op zich te nemen. Ze heeft altijd zich altijd oprecht en vol goede bedoelingen ingezet voor het Bostheater, maar ze had hele grote schoenen om te vullen. Iets wat haar niet altijd lukte. Korte tijd zat ook JOHN HOOGMA in ons bestuur. Hij had grootse plannen. Het Bostheater hand in hand met Oerol en een overkapping over de tribune gemaakt van afgekeurde dekzeilen van trailers. Niet realistisch vonden wij. Al, ik herinner me vele jaren later een telefoontje van een bezorgde bezoeker van de Edwin Evers Band. Of we, gezien de verwachte regen, van plan waren het dak boven het Bostheater te sluiten. Toen ik uitlegde dat het toch echt een openluchttheater was vroeg hij zich vertwijfeld af of we dan in ieder geval een zeiltje zouden spannen. Zou John toch nog gelijk hebben gekregen. Het liep anders. In 2015 stelde ik dat of John of ik het bestuur zou verlaten. Het resultaat laat zich raden.

We kregen via het Prins Bernhard Cultuurfonds een organisatieadvies van de SESAM-academie aan-geboden. Meermaals zat de ons toegewezen adviseur LUDO PLOMPEN bij mij aan de keukentafel of in de vergaderruimte op de Besthemerberg. Hij heeft zijn ogen uitgekeken en begreep niets van onze onderlinge verhoudingen. Maar hij roemde ons enthousiasme en doorzettingsvermogen en prees onze afdeling 'GOUDEN HANDJES'. Daarmee duiden we de groep vrijwilligers aan die alle voorkomende praktische zaken aanpakte, van het onderhoud aan het theater en het herstellen van vernielingen tot het maken van bewegwijzering en het begeleiden van de verkeersstromen. Een geweldige naam voor een unieke groep vond Plompen. En gelijk had 'ie. Ik denk dat hij gewoon wat te vroeg bij ons aanschoof. We snapten als bestuur heel goed dat we ons anders moesten gaan organiseren, maar waren nog niet klaar voor de professionele organisatie die hij toen voor ogen had.

We maakten een scheiding tussen 'bestuur' en 'vrijwilligers' en de bestuurs-vergaderingen verhuisden naar mijn keukentafel en later naar die van onze nieuwe voorzitter ROB VAN 'T ZAND. Als bestuur stonden we voor het eerst voor fundamentele vraagstukken. In onze statuten spraken we van 'laagdrem-

Plompen roemde ons enthousiasme en doorzettingsvermogen en prees onze afdeling 'Gouden Handjes'. Een geweldige naam voor een unieke groep vond Plompen. En gelijk had 'ie

pelige' voorstellingen. Betekende dat dat we al onze voorstellingen gratis toegankelijk moesten laten zijn? Wat zou het gevolg zijn voor het niveau van de voorstellingen? Of konden we een tussenweg vinden? Hoe gingen we de horeca organiseren? Het was een enorme extra inkomstenbron, maar wat was wijsheid? Uitbesteden of in eigen beheer blijven organiseren? Uiteindelijk kozen we voor het laatste. Het is een financieel wijs besluit gebleken.

Toen de afstand tussen bestuur en vrijwilligers wat groter werd, besloten we om het seizoen af te sluiten met een bijeenkomst voor de vrijwilligers. Een barbecue met voorafgaand een activiteit. De omvang van het vrijwilligers-corps was nog zodanig dat we wandelingen onder leiding van boswachter NICO ARKES konden organiseren of een stadswandeling onder leiding van PETER KRAMER. Nico was lange tijd zeer betrokken bij het Bostheater. Hij hield vanuit Staatsbosbeheer een oogje in het zeil of we ons netjes gedroegen, trad regelmatig op met de STEPPING STONES (totdat gitarist Jos zijn vingers onder een zaagmachine hield) en we konden hem benaderen wanneer er vragen waren rondom het onderhoud of herstelwerkzaamheden. Na het overlijden van zijn vrouw Erna in 2016 hebben we Nico eigenlijk niet meer teruggezien in ons theater. Het onderhoud wordt nu door onze vrijwilligers zelf gedaan, evenals de noodzakelijke reparaties na de zoveelste vernieling.

Ieder bestuurslid nam geleidelijk steeds maar taken op zich. Gewoon omdat het op dat moment zo logisch leek. En dat was het ook, maar uiteindelijk werd de werklast voor het bestuur wel steeds groter. En dus kwam er een plan op tafel om alles anders te gaan doen. Ook waren we ons bewust van het feit dat we meer vrijwilligers nodig hadden. We maakten een plan, namen ons voor om 'solicitatiesprekken' te gaan plannen en deden een oproep om vrijwilligers te enthousiasmeren. Nou, dat werkte! Meer dan honderd nieuwe vrijwilligers melden zich. En in plaats van individuele gesprekken planden we in januari 2020 een gezamenlijke bijeenkomst op de camping. Daar werd ook bekend-gemaakt dat ik tijdelijk de voorzittershamer van Rob van 't Zand had overgenomen, omdat hij die om persoonlijke redenen plotseling neer had moeten leggen. Ik was ervan overtuigd dat mijn dubbelfunctie slechts kort zou duren, maar het liep anders.

In maart 2020 ging ons land in lockdown om het coronavirus te bestrijden. Al snel trokken we als bestuur de conclusie dat grootschalige voorstellingen in de zomer van 2020 onmogelijk zouden zijn. Alle voorstellingen werden geannuleerd en de zomer van 2020 werd een hele stille zomer. De vrijwilligers kregen te horen dat ze 'in de wacht' gezet werden en als bestuur kwamen we voor het eerst digitaal bijeen, een nieuwe ervaring. Ook de zomer van 2021 had te lijden onder de corona-maatregelen, met als gevolg wederom uitgestelde voorstellingen en aangepaste omstandigheden waaronder publiek

wel welkom was. Het zorgde voor heel veel extra werk voor de verschillende bestuursleden, terwijl dat in het openluchttheater niet altijd zichtbaar was. Het leverde ook voor het eerst een stroom van ontevreden mails en telefoontjes op van publiek die de maatregelen niet konden of wilden begrijpen.

Ondertussen werd er wel gewerkt aan een nieuwe bestuursstructuur die echter nog niet echt van de grond wilde komen. In de huidige omstandigheden blijkt het soms handiger om de zaken toch nog even zelf te regelen, we weten hoe de hazen lopen en in deze omstandigheden nieuwe vrijwilligers in-werken werkt niet motiverend. Maar de eerste aanzet is gegeven. **WIM BREMMER** is onze nieuwe voorzitter geworden en ik heb nu eindelijk definitief besloten om het bestuur te verlaten. Maar je kunt mij wel uit het Bostheater halen, het Bostheater zal nooit uit mij gaan. Daarvoor is de plek me te dierbaar, de herinneringen te mooi, de emoties te diep. Misschien is een uitspraak van mijn dochter wel tekenend: 'Mam, ik hoop dat het nog lang duurt, maar jouw begrafenis organiseren we gewoon in het Bostheater.' Ik hoop dat die dag de zon schijnt.

VRIJWILLIGERS

Vanaf de oprichting van de Stichting Bostheater stond vast: we zouden de klus met louter vrijwilligers gaan klaren. In de beginjaren was dat ook heel logisch. De werkzaamheden waren bescheiden en over-zichtelijk. We konden het werk onder een kleine, hechte groep betrokkenen verdelen en eenieder deed zijn ding. Arend verstond de kunst om iedereen op waarde te schatten. Tijdens de vergaderingen gaf hij iedereen het gevoel dat er naar hem of haar geluisterd werd, ook al ging hij vervolgens wel zijn eigen gang. Tijdens de voorstellingen stond hij stevast aan het eind van het toegangspad onder in het theater waar hij vrijwilligers, publiek en artiesten van een afstandje in de gaten kon houden. Naarmate de voorstellingen groter werden en het publiek in getale toenam, hadden we meer vrijwilligers nodig. Iedereen vroeg rond in zijn of haar kennissenkring, partners werden verplicht om mee te helpen en een enkele keer zetten we een oproep in het Ommer Nieuws. Er ontstond een harde kern van zo'n twintig, dertig mensen waar we trouw op konden rekenen. Bij grote voorstellingen werd deze uitgebreid met 'tijdelijke krachten'.

Er zijn heel veel mensen die een grote rol hebben gespeeld bij de totstandkoming van het huidige Bostheater. Het risico van het noemen van namen is dat degene die niet genoemd worden als minder belangrijk worden gezien. Ik heb altijd geprobeerd dat onderscheid niet te maken. Iedereen is en was belangrijk, alleen de omvang van de taak die uitgevoerd werd verschilde. Je moet uit een bepaald hout gesneden zijn om vrijwilliger te kunnen (en willen) zijn in het Bostheater. Ik herinner me een bezoeker die zich hardop verbaasde dat hij een verkeersregelaar had getroffen die hij niet had kunnen verstaan, alsof we een

Misschien is een uitspraak van mijn dochter wel tekenend: 'Mam, ik hoop dat het nog lang duurt, maar jouw begrafenis organiseren we gewoon in het Bostheater.' Ik hoop dat die dag de zon schijnt.

Na afloop van een optreden heeft Mathieu nog wel eens de hele camping rondgefietst omdat een van de bezoekers nooit zijn auto meer terug kon vinden.

andere taal spraken. Of Roland, saxofonist van De Dijk, die in de file stond op de camping en te horen kreeg dat 'ze vast niet zonder oer zullen beginnen'. Na afloop van een optreden heeft **MATHIEU** nog wel eens de hele camping rondgefietst omdat een van de bezoekers nooit zijn auto meer terug kon vinden. Weer wat geleerd: de parkeervelden werden voortaan genummerd. Het geeft meer dan eens het karakter van ons theater weer. Om die reden namen ook vrijwilligers afscheid van ons. De man die een glas wijn dronk in het restaurant op de camping omdat het hem niet duidelijk was waar we hadden afgesproken (en de kosten later wilde declareren). Of degene die tijdens een voorstelling met bomen wilde dansen - en dat serieus meende. We schudden ons hoofd, knikten vriendelijk en zagen hen niet meer terug.

Inmiddels zijn de vrijwilligers opgedeeld in verschillende groepen met ieder een eigen taak. De horeca draait op volle toeren en menig kroegbaas kijkt jaloers naar de behaalde omzetten. Maar dat maakt ook dat we aan steeds meer wet- en regelgeving moeten voldoen. De Gouden Handjes hebben misschien hun eigen planning en werkwijze, maar ze zijn onmisbaar in het Bostheater. En wat te denken van de podiumbouwer, de technicus, de begeleiding van de artiesten. Het zijn allemaal kleine schakels die samen een ijzersterke keten vormen en die het mogelijk maken dat we met zijn allen doen wat we doen. De kunst zal zijn om aan de ene kant, de publiekskant, de zo belangrijke 'kneuterigheid' te blijven behouden terwijl we aan de andere kant, de organisatorische kant, professioneel werken. Het is balanceren op het slappe koord.

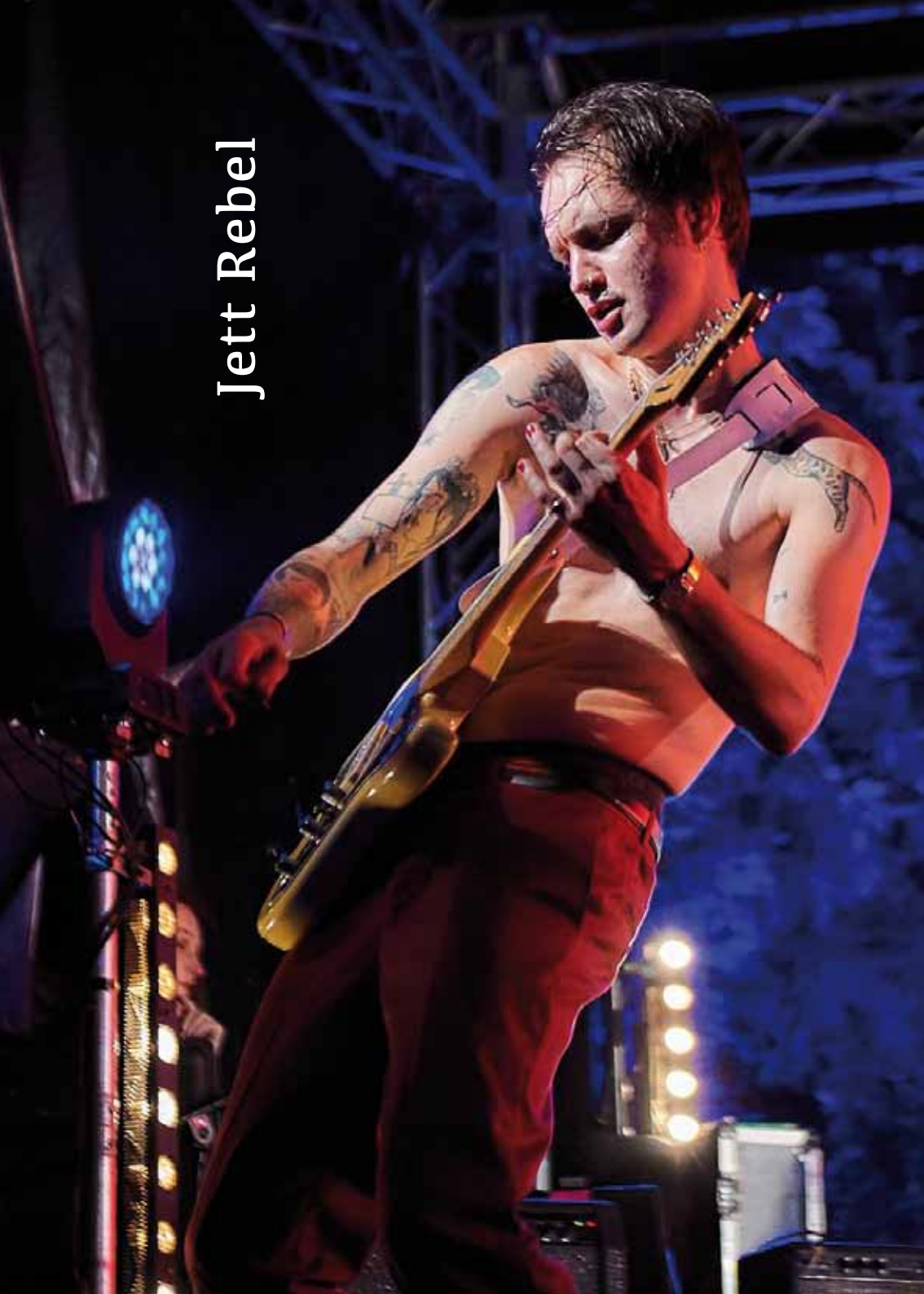
OPENBAAR BESTUUR

Als oud-burgemeester had Arend ten Oever natuurlijk vele ingangen in het gemeentehuis, waar hij dankbaar gebruik van maakte. Aan de andere kant had hij met zijn eigenzinnige karakter niet alleen maar vrienden gemaakt. Ik herinner me dat ik een keer met hem in het gemeentehuis liep, toen er een ambtenaar een kantoor in schoot en de deur achter hem sloot. 'Die wil me niet meer zien', grinnikte Arend. Bij de oprichting was Daan Geurs nog wethouder van cultuur, maar al snel nam **KO SCHEELE** dit stokje over. Hij was het die de gesprekken leidde tussen campingeigenaar, Staatsbosbeheer en de stichting. Hij was het die me voorafgaand aan het eerste overleg na het overlijden van Arend boven aan de trap opwachtte en een hand op mijn schouder legde. En hij bemiddelde na het debacle met het KCO met de provincie voor meer geld voor de renovatie. De verstandhouding tussen gemeente en het Bostheater is altijd goed geweest, wat overigens niet gelijk staat aan het altijd met elkaar eens zijn.

André Kuipers

Jett Rebel

In de eerste jaren was de gemeentelijke subsidie onontbeerlijk. Arend schonk het Bostheater haar startkapitaal van een kleine drieduizend euro. Het was de opbrengst van het boek 'Dit is Ommen', wat naar aanleiding van zijn pensionering was verschenen. Maar zonder enige naamsbekendheid is sponsoren zoeken bijna onmogelijk en de collectes tijdens de voorstellingen leverden hooguit wat kleingeld op. Toen de voorstellingen groter werden en de bezoekersaantallen stegen, stond de hoogte van de gemeentelijke subsidie in geen enkele verhouding meer tot onze totale begroting. Ik stelde voor om de subsidie maar stop te zetten, maar vroeg in plaats daarvan wel dat we in praktische zin altijd een beroep konden doen op de gemeente. Ko Scheele probeert die belofte altijd na te komen, zijn ambtenaren begrijpen nog niet altijd wat we op de Besthemerberg aan het doen zijn. Zo stelde ik vorig jaar een concept-aanvraag voor een evenementenvergunning op en noemde daar een bezoekersaantal van 2.500. Dat was vast een typefout reageerde een overijverige ambtenaar, die het getal alvast wijzigde in 250.

In 2019 bracht de Commissaris van de koning in Overijssel een bezoek aan Ommen. Of de afsluitende bijeenkomst in het Bostheater plaats kon vinden? Natuurlijk kon dat en met verbazing keken we met hoeveel egards de beste man ontvangen zou worden. Toen hij het terrein van de camping opreed klonk door de porto's 'The eagle has landed. I repeat, the eagle has landed.' De rechterhand van de commissaris wist niet hoe hij het had, wij bleven serieus. De bijeenkomst kreeg een wrange nasmaak toen ik ten overstaan van alle aanwezigen van het bestuur van het Festival op de Vecht te horen kreeg dat we 'voor een goede programmering nog wel eens bij hen te rade konden gaan'. Zo leer je je vrienden wel kennen.

De afgelopen twee seizoenen was de invloed van de overheid groter dan ooit. De coronacrisis dwong ons in 2020 alle voorstellingen af te lasten en in 2021 konden we slechts voorstellingen organiseren onder steeds veranderende omstandigheden. We zijn nog nooit zo druk geweest met boeken, omboeken, regelen en aanpassen, met een oneindige stroom mails en meer telefoontjes dan in de 13 jaar daarvoor. Maar onze basis is sterk, artiesten zijn ons niet vergeten en het publiek wil graag weer langskomen. De gemeente Ommen blijft ons steunen. Het Bostheater zal zich weer herstellen.

LATER IS NU

Men spreekt vaak van de chemie tussen artiest en publiek. Maar ik geloof ook dat iets dergelijks opgaat voor ons theater en de bij ons optredende artiesten. Natuurlijk zijn er uitzonderingen, maar meestal blijken de artiesten die ons podium betreden gewoon leuke mensen te zijn die ons theater op waarde weten te schatten. Die nostalgische herinneringen krijgen van hun verblijf in

ARENDE SCHONK HET BOSTHEATER HAAR STARTKAPITAAL VAN EEN KLEINE DRIEDUIZEND EURO. HET WAS DE OPBRENGST VAN HET BOEK 'DIT IS OMMEN'. WAT NAAR AANLEIDING VAN ZIJN PENSIONERING WAS VERSCHENEN.

DE LAATSTE VOORSTELLING VAN DIT SEIZOEN, THE LEGENDS WE'VE LOST, VOND UITGEREKEND OP DE VERJAARDAG VAN AREND PLAATS. OF TOEVAL BESTAAT?

gedateerde vakantiehuysjes. Die de tomeloze inzet van onze vrijwilligers waarderen. Die de weersomstandigheden voor lief nemen, genoeg nemen met een simpele tent en een paar kleden en die gewoon willen spelen. Omdat dat is wat ze het liefste doen en omdat wij ze met zoveel enthousiasme ontvangen. Dat ze dat dan ook weer aan elkaar vertellen is het mooiste compliment wat we met zijn allen kunnen krijgen. En zo stond afgelopen zomer JETT REBEL ineens in het Bostheater, omdat hij had gehoord dat dat de mooiste plek was om zijn nieuwe plaat te lanceren. Hij regelde een livestream om extra aandacht te genereren, waar we natuurlijk graag aan meewerkten. Het bruggetje naar die allereerste voorstelling in 1948 is snel gemaakt. De laatste voorstelling van dit seizoen, THE LEGENDS WE'VE LOST, vond uitgerekend op de verjaardag van Arend plaats. Of toeval bestaat?

Voor mij kreeg het seizoen 2019 de mooiste programmering ooit. Ik genoot met volle teugen van THE KIK die niet alleen een twintigkoppig orkest meenam maar ook ELLY EN RIKKERT in hoogsteigen persoon. Jeugdsentiment! Het seizoen werd afgesloten met het indrukwekkende optreden van ANDRÉ KUIPERS. Wat een geweldige man en wat een prachtig verhaal. Niet eerder was het zo muisstil in het Bostheater. Na afloop kwam een man naar me toe die me vertelde dat hij zijn zakje chips niet had durven openen - dat zou naar zijn gevoel alles hebben verstoord. Overigens kwam André na afloop dwars door het bos in de richting van onze horeca lopen. De man die in het heelal zijn weg had gevonden, had het pad naar boven in het theater gemist.

Maar alles kwam voor mij samen toen HUUB VAN DER LUBBE arriveerde in het Bostheater. Zeven jaar eerder hadden ze me nog uitgelachen toen ik in een opwelling zei dat De Dijk ooit op het podium van het Bostheater zou staan. Niet eens omdat ik zo'n grote fan was, maar vooral omdat het de eerste naam was die me toen te binnen schoot. Het is de enige voorstelling geweest die ik wel bijwoonde, maar waar ik niet gewerkt heb. Ik heb op de tribune gezeten en alles in me opgenomen. Ik heb gezongen, gelachen en tranen weggeveegd. De cirkel was rond, alles waar we stapsgewijs met alle vrijwilligers aan gewerkt hadden, kwam op die avond samen. Op mijn laptop staat een prachtige foto van Huub en mij, gemaakt door ROBERT WESTERA. En boven mijn bureau hangt een roze Bostheater-shirt gesignd door de jongens van De Dijk. Wat er ook allemaal nog in het Bostheater staat te gebeuren, en dat is vast en zeker nog heel veel, mooier dan die ene avond gaat het niet meer worden.

MOOIER DAN DIE ENE AVOND GAAT HET VOOR MIJ NIET MEER WORDEN.

TEKST Ria Kroon | VORMGEVING Ewald Klein Herenbrink | FOTOGRAFIE Robert Westera, Maaike Ronhaar

TENSLOTTE

Bijna 15 jaar geleden vroeg Arend ten Oever mij om te helpen het verwaarloosde, vergeten openlucht-theater nieuw leven in te blazen. Ik kon geen nee zeggen en dat kan ik nog steeds niet. We begonnen met een afgelegen, verwaarloosd en vergeten Bostheater. Vijf jaar lang onderhandelden we met gemeente, provincie, de camping en Staatsbosbeheer over de renovatie van het theater. Toen het uiteindelijk zover leek te zijn overleed Arend, verdween de subsidie buiten onze schuld om in een faillissement en stonden we weer met lege handen. We gingen door, de renovatie vond toch plaats en het spreekwoordelijke vliegwiel kwam in beweging. Het Bostheater groeide stap voor stap uit tot dat wat er nu staat. Ik heb er ruim 14 jaar in het bestuur op zitten. Maar daar heb je helemaal niks aan wanneer je niet kunt rekenen op een club fantastische, hardwerkende bestuursleden en vrijwilligers. Jullie zijn de kern van het Bostheater, jullie zorgden ervoor dat er in 2019 ruim 15.000 bezoekers het hier naar hun zin konden hebben. En dat zijn er heel wat meer dan toen ik 14 jaar geleden begon. Ik heb hier genoten, gelachen en gehuild. Ik heb geleerd dat je met klein beginnen en groots dromen uiteindelijk op de maan terecht kunt komen, zolang je er maar samen de schouders onder zet. En daar kan ik jullie nooit genoeg voor bedanken.

Ik draag het Bostheater aan jullie over.

Zorg er goed voor,

zorg goed voor elkaar!

TIP VAN HET BESTUUR

Meer lezen van Ria?
VERderGAAN
Het idealisme rond
de Besthemerberg
in Ommen

Verkrijgbaar op:
www.riakroon.nl

BOSTheater ammen

NON-PROFIT SINDS 2007